

РЕШЕНИЕ

№ 666

гр. Б.град, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Б.ГРАД, VI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: К. Евг. Панкова

при участието на секретаря Латинка Г. Насина
като разгледа докладваното от К. Евг. Панкова Административно наказателно дело № 20231210200543 по описа за 2023 година

Производството е по чл.59 и сл. от ЗАНН

Образувано е по жалба на адв. А. В., в качеството му на пълномощник на „Г*****“, със седалище и адрес на управление: гр. Б., б. „С*****“ № *, представлявано от управителите М. Г. и А. А., против Наказателно постановление № 18/15.02.2022 година на Директор на Регионална здравна инспекция - Б.град, с което на жалбоподателя за извършено нарушение по т. 15 от Заповед № РД-01-748/02.09.2021 година на министъра на здравеопазването, във връзка с чл. 63, ал. 4 от Закона за здравето, на основание чл. 209а, ал. 2 от Закона за здравето е наложена „имуществена санкция“ в размер на 500 лева.

С жалбата дружеството жалбоподател оспорва издаденото НП, счита същото за незаконосъобразно, излага становище в тази насока и иска неговата отмяна. Оспорва възприетата фактическа обстановка, алтернативно застъпва становище за приложение на чл.28 от ЗАНН.

В съдебно заседание дружеството жалбоподател чрез процесуалния си представител поддържа депозираната жалба и моли НП да бъде отменено, като незаконосъобразно. В писмени бележки по делото развива доводи за незаконосъобразност на атакуваното НП, за приложение на чл.3 от ЗАНН. Претендира разноси.

Административнонаказващият орган чрез процесуалния си представител оспорва подадената жалба. Моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна и потвърдено НП, излага подробни доводи в писмени бележки по делото. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Районна прокуратура - Б., редовно и своевременно призована, не ангажира представител и становище по същество на делото.

Съдът, след като съобрази доводите на страните, събрания по делото доказателствен материал и закона, установи от фактическа страна следното:

На 26.09.2021 г., около 00.05 часа, св. Д., на длъжност гл.инспектор в дирекция „Обществено здраве“, отдел „Държавен здравен контрол“ в Регионална здравна инспекция - гр. Б., съвместно със св. Б.- полицейски служител на ОД МВР при ОД МВР — Б.град посетили Клуб „Г.“, находящ се в в гр.Б., б***** с цел извършване на проверка във връзка със спазване на противоепидемичните мерки, въведени със Заповед №РД-01-748/02.09.2021 г. на министъра на здравеопазването, издадена на основание чл. 63, ал. 4 от Закона за здравето, във връзка с Решение № 629 на МС от 26.08.2021 г. за удължаване срока на обявената с Решение № 325 на МС от 14.05.2021 г. извънредна епидемична обстановка и с оглед ограничаване разпространението на COVID-19 и опазване живота и здравето на хората от заболяването, като установили, че обекта работи след определения с посочената заповед часови диапазон от 07.00ч. до 23.00ч., както и че в същия имало около 60-70 клиенти, които се намирали в залата на обекта, седящи и танцуващи прави около масите и бара в обекта и консумиращи напитки, имало такива и в сапарета. Във връзка с констатациите си същите установили, че заведението се стопанисва от дружеството-жалбоподател, като по време на проверката в обекта била св.К., салонен управител, като проверката била извършена в нейно присъствие.

За констатациите от проверката е съставен констативен протокол, копие от който е връчено на св.К., срещу подпис със задължение да уведоми управителите. В констативния протокол е отправена покана до управителя да се яви на 27.09.2021 година в интервал от време от 10:00 до 12:00 часа за съставяне на АУАН.

На посочената дата не се явил представител на дружеството, поради което поканата била изпратена чрез ОД МВР Б., като била връчена на на 28.10.2021г. на Мартин Грънчаров при условията на отказ, удостоверен с подпис на св.И.. На 22.11.2021г. св.Д., в присъствие на св.Щ. и св.И. съставила на „Г. АУАН№220/22.11.2021г. , затова че на 21.09.2021г. дружеството е допуснало нарушение на т.15 от Заповед №РД-01-748/02.09.2021 г. на министъра на здравеопазването, с която са въведени противоепидемични мерки за периода от 07.09.2021 г. до 31.10.2021 г. на територията на Република България, съгласно която посещенията в заведенията за хранене и развлечения по смисъла на чл. 124 от Закона за туризма, игралните зали и казина се допускат само в часовия интервал от 7,00 ч. до 23,00 ч. при спазване на отстояние от 1.5 м. между облегалките на столовете на съседните маси, допускане на не повече от 6 души на една маса и носене на защитни маски за лице от персонала. Така констатираното е квалифицирано от актосъставителя, като нарушение на т.15 от Заповед №РД-01-748/02.09.2021 г. на министъра на здравеопазването, вр.чл.63, ал.4 от ЗЗдр, като акта е изпратен за връчване чрез ОД МВР Б.град, същият е връчен на 30.11.2021 година срещу подпис на Мартин Грънчаров, който го подписал без възражения, такива не постъпили и в законоустановения срок.

Въз основа на акта, на 15.02.2022 година, Директорът на Регионална здравна инспекция - Б.град е издал Наказателно постановление № 18/15.02.2022 година, с което на жалбоподателя за извършено нарушение по т. 15 от Заповед № РД-01-748/02.09.2021 година на министъра на здравеопазването, във връзка с чл. 63, ал. 4 от Закона за здравето, на основание чл. 209а, ал. 2 от Закона за здравето е наложена „имуществена санкция“ в размер на 500 лева.

Наказателното постановление е изпратено за връчване чрез БП с обратна разписка, като се е върнало известие с отбелязване, че пратката не е потърсена, поради което наказващия орган е направил отбелязване, че НП е влязло в сила на 09.06.2022г. по реда на чл.58, ал.2 от ЗАНН и изпратено на НАП за събиране на вземането. На 03.04.2023г. е постъпила разглежданата в настоящото производство жалба, в която са изложени доводи, че НП не е връчено на жалбоподателя.

Посочените в акта обстоятелства се потвърждават от показанията на актосъставителя Д. и

свидетелите Щ. и Б.. В показанията си, актосъставителят Д. твърди, че е извършена проверката в клуб „Г.” съвместно със служители на полицията. При проверката се е констатирало, че заведението работи, като вътре имало клиенти, които се забавлявали, в посочения час, което според актосъставителя е нарушение на точка 15. Чрез показанията на този свидетел се установява, как е установен собственика, както и че АУАН е съставен след отправена покана до управителите на дружеството. В тази насока са и показанията на св.Б.. Чрез показанията на тези свидетели се установява още, че проверката е била съвместна, както и че е имало доста посетители. Чрез показанията на св.Щ. се установява, че същата е присъствала при съставяне на АУАН и че управител или представител не се е явил, въпреки че са били уведомено по съответния ред, поради което акта е съставен в отсъствие на представител на дружеството. Св.И. посредством показанията си установява връчване на поканата на единия от управителите, като същия отказал. Действително този свидетел няма конкретни спомени, но неговите показания преценени с представените и приети по делото писмени доказателства /покана/ в тази насока установяват, че дружеството е било уведомено, че ще му бъде съставен акт. Установеното посредством разпита на свидетелите се потвърждава и от представения по делото констативен протокол, в който е обективизирано констатираното на място.

В хода на съдебното производство е допусната и разпитана и св.К., която е присъствала на проверката и е била салонен управител на заведението, която чрез показанията си установява извършената проверка, но твърди, че към този момент се заснемал клип и заведението не е работило. В тази част показанията на този свидетел съдът не кредитира, доколкото се опровергават от установеното посредством показанията на останалите свидетели, приложените писмени доказателства. Конкретно св. Д. е категорична, че вътре е имало около 60-70 човека, които са консумирали напитки и са се забавлявали, а персонала е бил с униформи, отделно от това св.К. при разпита се не е категорична и относно датата на която е извършена проверката и се е правил клип. Ето защо според настоящия състав тези показания са вътрешно противоречиви и некореспондиращи с останалия доказателствен материал, поради което и съдът в коментираната част не ги кредитира.

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена от показанията на разпитаните по делото свидетели в кредитираната част, приложените към административнонаказателната преписка и приети по делото писмени доказателства, които са безпротиворечиви, относно подлежащите на доказване факти и установяват по несъмнен начин възприетата фактическа обстановка, като последователни и логични.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес. В конкретния случай според съда неправилно наказващия орган е приложил разпоредбата на чл.58, ал.2 от ЗАНН. Според посочената разпоредба, когато нарушителят не се намери на посочения от него адрес и новия адрес е неизвестен наказващия орган отбелязва това върху НП и същото се счита за връчено в деня на отбелязване. В случая видно от доказателствата по делото атакуваното наказателно постановление е изпратено чрез Български пощи, като се е върнало

известие – непотърсена пратка, което е дало основание на наказващия орган да приложи чл.58, ал.2 от ЗАНН. За да се приложи тази фикция, следва да са налице достатъчно данни, че са правени няколко опита нарушителят да бъде издирен и при наличие на безспорни доказателства, че същият не може да бъде намерен на посочения от него адрес или адреси. Разпоредбата на чл. 180, ал. 5 НПК предвижда, че на учреждение или на юридическо лице, връчването става срещу подпис на длъжностно лице, натоварено да поема книжката. От представената административнонаказателна преписка е видно, че актът за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадено процесното НП, е връчен лично на един от управителите на дружеството. Посочените отбелязвания на обратните разписки не удостоверяват, че "Г. не се намира на посочения като седалище адрес на управление, а единствено, че поради една или друга причина, пратките не са потърсени, т.е. тези отбелязвания, не удостоверяват наличието на предпоставките по чл. 58, ал.2 ЗАНН. /В този смисъл Определение № 1902 от 19.11.2018 г. на АдмС - Б.град по к.н.а.х.д. № 595/2018г., Определение № 716 от 10.05.2017 г. на АдмС - Б.град по к.н.а.х.д. № 94/2017г. и др. / . Предвид посоченото и съдът прие, че жалбата е допустима, а по съществото си е неоснователна, поради следните съображения.

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление (арг. чл. 84 от ЗАНН във вр. с чл. 14, ал. 2 от НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС), а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон.

В конкретния случай съдът счита, че наказателно постановление е издадено от компетентен орган, а АУАН е съставен от лице с регламентирано право за това по смисъла на чл. 209а, ал. 3 и ал. 4 от 33. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в определения срок.

Съдът не възприема доводите за неясно описание на нарушението. Тъкмо напротив – и в АУАН и в НП нарушението е описано подробно, като изчерпателно са посочени всички съставомерни признаци на състава. Посочено е в какво се изразява нарушението на дружеството, както и относимата Заповед на министъра на здравеопазването, която въвежда съответните изисквания, действали към процесния момент, както и конкретната мярка. Следва да се има предвид, че за да бъде едно нарушение съществено то следва да е препятствало възможността на жалбоподателя за защита. Изрично в този смисъл са и задължителните указания дадени още с Постановление № 5/1968 г. на Пленума на ВС, съгласно които - въпросът дали наказателното постановление е законосъобразно издадено, трябва да се решава не с оглед на това, дали са допуснати въобще нарушения при съставянето на акта, а преди всичко, с оглед на това, доколко те са

пречка чрез надлежна проверка да се установи, че деянието е извършено и деецът е известен. В случая посочените пороци не са от горепосочената категория. Не е ограничено правото на защита на жалбоподателя, нито е препятствана съдебната проверка за законосъобразност. Наказателното постановление съдържа всички изискуеми реквизити за такъв акт по чл.57 от ЗАНН, като дори в същото и да не са посочени всички обстоятелства, формиращи цялостната фактическа обстановка, то е посочен и конкретизиран акта за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадено. Именно по силата на препращането се налага извода, че обжалваното постановление е подробно, ясно и точно, като съдържа всички задължителни законоустановени елементи, включително и тези по чл.57 ал.1 т.5 и т.6 от ЗАНН (описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават, както и законните разпоредби, които са били нарушени), поради което доводите в обратна насока са неоснователни. Посочено е че клуб „Г.” е бил отворен и работел с клиенти в 00:05 часа - извън допустимия за посещения часови интервал, с посочване на точен адрес на обекта. Посочен е и дата и часа на установяването, поради което не може да бъде споделено твърдението, че липсват съществени елементи от състава на нарушението.

Настоящия състав намира, че дадената правна квалификация също кореспондира на установените факти, като съвсем коректно актосъставителят и АНО са посочили, че се касае за нарушение на чл. 209а, ал. 2 ЗЗ, Съгласно чл.209а, ал.1 от ЗЗдр - който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв. съгласно ал.2 на същата разпоредба когато нарушението по ал. 1 е извършено от едноличен търговец или юридическо лице, се налага имуществена санкция в размер от 500 до 2000 лв., а при повторно нарушение от 2000 до 5000 лв. В случая е установено, че обекта се е стопанисвал от юридическо лице, поради което и правилно е приложена разпоредбата на чл.209а, ал.2 от ЗЗдр., като коректно са направили превръзка с чл. 63, ал. 4 ЗЗ. Нормата на чл. 209а, ЗЗ съдържа в себе си както правило за поведение, така и санкция за неизпълнение на това правило, поради което и посочването ѝ е напълно достатъчно, за да се приеме, че изискването за квалифициране на деянието е изпълнено. Отделно от това АНО коректно е цитирал коя точно разпоредба от коя точно заповед на министъра на здравеопазването не е била изпълнена, поради което и съдът не възприема доводите за порочност.

Не могат да бъдат споделени и доводите за това, че е нарушена процедурата по връчване на АУАН. Видно от приложения по делото АУАН се установява, че същия е връчен на Мартин Грънчаров, управител на дружеството.

Изложеното налага извода, че при издаване на НП санкционния орган е съобразил визираните разпоредби, като е посочил възприетата фактическа обстановка и законовите разпоредби, които са нарушени. Съставеният акт за установяване на нарушението е връчен надлежно на жалбоподателя и същия е бил наясно в какво именно нарушение е обвинен и

въз основа на какви доказателства, поради което наведените твърдения за процесуални нарушения не се установяват в настоящото производство, поради което не са налице основания за отмяна на НП на формално основание.

Районният съд намира наказателно постановление, предмет на настоящия съдебен контрол и за материалноправно законосъобразно.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 4/ДВ бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г. / от 33, при възникване на извънредна епидемична обстановка, министърът на здравеопазването въвежда противоепидемични мерки на територията на страната или на отделен регион. С Решение от 13.03.2020 г. на Народното събрание, по предложение на Министерския съвет и на основание чл. 84, т. 12 от Конституцията на Република България и във връзка с разрастващата се пандемия от COVID-19 е обявило извънредно положение върху цялата територия на Република България, като съгласно т. 2. е възложено на Министерския съвет да предприеме всички необходими мерки за овладяване на извънредната ситуация във връзка с пандемията от COVID-19 и в съответствие с чл. 57, ал.3 от Конституцията на Република България. Заповед № РД-01-748/02.09.21г. е издадена на основание чл. 63, ал. 1 от Закона за здравето и във връзка с усложняващата се епидемична обстановка, свързана с разпространението на COVID-19 на територията на страната и обявеното с Решение от 13.03.2020 г. на Народното събрание извънредно положение, а впоследствие и епидемична обстановка. Същата носи белезите на общ административен акт по смисъла на чл.65 от АПК /в този смисъл - Определение № 8865 от 06.07.2020 г. по адм. д. № 3873/2020 на Върховния административен съд; Определение от 01.06.2020 г. по адм. д. № 4088/2020 на Върховния административен съд/. Всички заповеди на министъра на здравеопазването са издадени като общи административни актове, с изрично позоваване на чл. 73 от АПК, в това число и процесната, която разпоредба изрично позволява да се издаде общ административен акт в неотложни случаи без обществено обсъждане, какъвто неотложен случай безспорно е настъпилата пандемия. АПК не предвижда обявяване на общия административен акт в Държавен вестник, а е уредено специално производство във връзка с тяхното приемане и оповестяване. Съгласно чл. 73 от АПК, когато неотложно трябва да се издаде общ административен акт за предотвратяване или преустановяване на нарушения, свързани с националната сигурност и обществения ред, за осигуряване на живота, здравето и имуществото на гражданите, може да не се спазят някои от разпоредбите на този раздел за уведомяване и участие на заинтересованите лица в производството по издаване на акта. В тези случаи в хода на изпълнението на акта се оповестяват съображенията за издаването му. Заповедите на министъра на здравеопазването са издадени именно в неотложна ситуация за опазване на живота и здравето на гражданите на територията на страната, като същите са оповестени чрез средствата за масово осведомяване, чрез интернет страницата на Министерство на здравеопазването. По делото не е спорно, че процесната заповед е обявена в интернет, на страницата на Министерство на здравеопазването, поради което съдът намира, че същата е породила правно действие. Т. 15 от посочената Заповед №РД01-748/02.09.21г г. гласи следното: Посещенията в заведенията за хранене и развлечения по

смисъла на чл. 124 от Закона за туризма, игралните зали и казина се допускат само в часовия интервал от 7,00 ч. до 23,00 ч. при спазване на отстояние от 1.5 м. между облегалките на столовете на съседните маси, допускане на не повече от 6 души на една маса и носене на защитни маски за лице от персонала. Към момента на установяване на нарушението (21.09.21г.) процесната Заповед № РД-01-748/02.09.21г. е създавала задължения и непосредствено е засягала права, свободи и законни интереси на неопределен брой лица, поради което следва да се приеме, че е налице осъществено от страна на жалбоподателя административно нарушение, доколкото е установено, че заведението работи и в него има клиенти в 00:05ч. , което се установява от показанията на разпитаните свидетели. Субект на нарушението по т. 15 от Заповед № РД-01-748/02.09.21г. може да бъде всяко наказателно отговорно лице – собственик на заведение в забранения часови диапазон. В конкретния случай е установено, че собственик на клуб „Г.“, който е работил в 00.05 ч. е дружеството – жалбоподател, поради което и съдът намира, че правилно е определен субекта на отговорност. Във връзка с възраженията, основани на представен договор за охрана, че пропускателния режим в заведението се е осъществявал от „А.“, съдът намира за неоснователни. Както се посочи тълкуване на въведената противоепидемична мярка води до извод, че субект на на нарушението е дружеството, което стопанисва съответното заведение за хранене и развлечение. Именно на юридическото лице, стопанисващо заведението за хранене и развлечение е вменено задължението да създаде необходимата организация да се допускат посещения единствено в часовия интервал от 07.00ч. до 23.00ч. при спазване на останалите въведени с т.15 изисквания / Решение № 996 на АдмС - Б.град по к. а. н. д. № 178/2022г.,и Решение № 1007 на АдмС - Б.град по к. а. н. д. № 179/2022г. Решение № 1154/28.06.2022г. на АдмС - Б.град по к. а. н. д. № 234/2022г. и Решение № 1638/12.10.2022г. на АдмС - Б.град по к. а. н. д. № 309/2022г./ Ето защо при констатирано от контролните орган неизпълнение на това задължение и установяване на посетители в стопанисваното от дружеството жалбоподател заведение за развлечение, правилно наказващият орган е ангажирал административнонаказателната отговорност на „Гоа клуб“ ООД. Предвид изложеното съдът намира, че нарушението се явява доказано от обективна страна, в тази насока са събраните гласни и писмени доказателства. По делото липсват каквито и да било други доказателства в тази насока, както и липсват такива, които да установяват че процесната вечер се е заснемал клип, в тази насока са единствено показанията на св.К., които съдът в тази част не кредитира, поради изложеното по-горе. Събрания в хода на производството доказателствен материал установява, че в обекта е имало над 60 човека, по-голяма част, от които към момента на проверката не са посочили конкретна причина защо се намират там, същите са консумирали напитки и са се забавлявали, поради което и съдът прие, че в случая по безспорен начин се установи, че към датата и часа на проверката заведението, стопанисвано от жалбоподателя е работело с клиенти, по който начин е осъществил вмененото му нарушение.

Административнонаказателната отговорност на дружеството жалбоподател е ангажирана в качеството му на ООД при осъществяване на дейността му, като тази отговорност е обективна и безвиновна, поради което наличието на вина не е необходим

елемент на деянието и въпросът за субективната страна на нарушението не подлежи на обсъждане.

След като правилно е квалифицирал процесното нарушение административно наказващият орган законосъобразно е определил административната санкция по реда на чл. 209а, ал. 2, вр. с ал. 1 ЗЗ. Законодателят в тази разпоредба е предвидил за такова нарушение налагане на имуществена санкция в размер от 500 до 2000 лв., а при повторно нарушение от 2000 до 5000 лв. Административнонаказващият орган, като е съобразил разпоредбата на чл.27 от ЗАНН правилно е определил наказание в минимален размер. Именно наказание в такъв вид и размер съдът намира, че ще осъществят целите на административното наказание по чл.12 от ЗАНН.

Съдът намира и че конкретното нарушение, за което дружеството жалбоподател е санкционирано не е маловажно и за него не е приложима разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Маловажни са нарушенията, които разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с типичния случай и се отличават помежду си по "наличието на очевидност, несъмненост на маловажността на извършеното нарушение". В случая конкретното нарушение не се отличава от обичайните нарушения от този вид, поради което и приложението на чл. 28 ЗАНН би било законосъобразно. Нещо повече по делото посредством показанията на свидетелите се установява, че в заведението имало около 60-70 човека, което допълнително утежнява случая и увеличава риска от зараза.

Действително нарушението е първо на дружеството, но това е взето предвид, при индивидуализацията на наказанието, което е отмерено в минималния възможен размер. Освен това, обществените отношения, които се охраняват с разпоредбата на чл. 209а, от ЗЗ са особено значими и неспазването ѝ създава риск за живота и здравето на неограничен кръг лица.

По отношение доводите за приложение на чл.3, ал.2 от ЗАНН, съдът намира същите за неоснователни. Макар и понастоящем заповедта да е отменена според съда в случая е неприложима разпоредбата на чл.3 от ЗАНН, изхождайки от характера на акта, с който е била въведена към процесния момент. В случая се установява, че във връзка с обявеното в страната извънредно положение с Решение от 13.03.2020 г. на Народното събрание на Република България са издавани редица заповеди, с които са въвеждани различни мерки с оглед конкретната обстановка в страната, но нарушената разпоредба не е отменена или изменена в по-благоприятен за лицето вариант. Нормативната разпоредба не е изменяна в хода на производството пред наказващия орган. Изменян е наборът от въведени мерки, които имат временен характер. Въвеждането и отмяната им е динамичен процес, който се влияе от епидемиологичната обстановка в страната, като Заповедите на министъра нямат нормативен характер, те са общи административни актове с временен характер. Съгласно разпоредбата на чл. 65 от АПК, общи са административните актове (ОАА) с еднократно правно действие, с които се създават права или задължения, или непосредствено се засягат права, свободи и законни интереси на неопределен брой лица, както и отказите да се издадат такива актове (така Определение № 8865 от 06.07.2020 г. по адм. д. № 3873/2020 на Върховния административен съд; Определение п. х. д. от 01.06.2020 г. по адм. д. № 4088/2020 на Върховния административен съд).. Изтичане срока на заповедта не отменя със задна дата задълженията, въведени с нея за времето, за което е действала. При последващото изменение на заповедите не може да се приеме, че има промяна на нормативна разпоредба, по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗАНН. Процесното деяние се изразява в нарушение или

неизпълнение на противоепидемични мерки. Промяната на предмета и обхвата на противоепидемичните мерки /със заповед/ или нейната отмяна не може да се тълкува като промяна на нормативна разпоредба, защото по дефиниция мерките са временни и заповедите, с които се въвеждат нямат нормативен характер. Ето защо макар и понастоящем процесната заповед да е отменена не са налице основания за приложение на чл.3, ал.2 от ЗАНН.

Предвид всичко горепосочено, съдът счита, че правилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството, като издаденото НП е законосъобразно и следва да се потвърди изцяло.

При този изход на делото право на разноси възниква за наказващия орган. Разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 ЗАНН предвижда, че в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акт по чл.58д се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 ЗПП. Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Като взе предвид, че делото не представлява фактическа и правна сложност, изискваща специални процесуални усилия по поддържане на обвинителната теза на наказващия орган, съдът намира, че следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, предвиден в нормата на чл. 27е от Наредба за заплащане на правната помощ, а именно сумата от 80 /осемдесет/ лева. Предвид изхода на делото искането за присъждане на разноси, включително адвокатско възнаграждение се явява неоснователно.

Мотивиран от горното и на основание чл.63, ал.1, т.5 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 18/15.02.2022 година на Директор на Регионална здравна инспекция - Б.град, с което на „Г.“, ЕИК 206468367, със седалище и адрес на управление: гр. Б., б., представлявано от управителите М. Г. и А. А. за извършено нарушение по т. 15 от Заповед № РД-01-748/02.09.2021 година на министъра на здравеопазването, във връзка с чл. 63, ал. 4 от Закона за здравето, на основание чл. 209а, ал. 2 от Закона за здравето е наложена „имуществена санкция“ в размер на 500 лева.

ОСЪЖДА „Г****“, със седалище и адрес на управление: гр. Б., б. „С****“, представлявано от управителите М. Г. и А. А. **ДА ЗАПЛАТИ** на РЗИ-Б.град юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за присъждане на разноси, включително за адвокатско възнаграждение като неоснователно

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва от страните пред Административен съд-Б.град в 14 - дневен срок, считано от съобщението му.

Съдия при Районен съд – Б.град: _____